

Η δρακοντομαχία του αγίου Γεωργίου και οι δρακοντομαχίες των σημερινών χριστιανών

/ [Γνώμες](#)

- Του Πρωτοπρ. Ιωάννου Γκιάφη, Πολιτικού Επιστήμονος-Θεολόγου/Προϊσταμένου Ι. Ν. Αγίου Χριστοφόρου Αγρινίου

Ένα πολύ γνωστό μυθικό πλάσμα της αρχαιότητας ήταν ο δράκοντας. Συνήθως εμφανίζονταν ως ένα τεράστιο ερπετό και ιδίως με τη μορφή μιας μεγάλης σαύρας. Βεβαίως το κοινό χαρακτηριστικό όλων των δρακόντων υπήρξε τόσο το μεγάλο μέγεθος, όσο και η μεγάλη δύναμή τους. Στην ελληνική αρχαιότητα και γενικότερα στην ευρωπαϊκή μυθολογία οι δράκοντες ταυτίζονταν με την παρουσία του κακού στο χωροχρόνο. Και εδώ να θυμηθούμε πολύ ενδεικτικά: τη Λερναία Ύδρα που αντιμετώπισε ο Ηρακλής, τον δράκοντα της Κολχίδας που προστάτευε το χρυσόμαλλο δέρας, τον Υιό του Άρεως που φρουρούσε την Αρεία πηγή της Θήβας κ.ά. Και φυσικά όπου βρίσκονταν οι δράκοντες σημειώνονταν μεγάλες καταστροφές, ακόμη και “ανθρωποφαγίες”. Άρα ο δράκοντας ήταν η ενσάρκωση του κακού μέσα στην αρχαία κοινωνία.

Αλλά αμέσως θα μας γεννηθεί ο προβληματισμός τι σχέση υπάρχει μεταξύ του δράκοντος και της εορτής της 23ης Απριλίου; Μα παρατηρώντας κανείς μετά προσοχής το ιερό εικόνισμα του αγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου του Τροπαιοφόρου, θα παρατηρήσει πως ο άγιος αγιογραφείται ως ένας έφιππος στρατιωτικός που με το “ακόντιό” του εξολοθρεύει έναν δράκοντα. Και πράγματι μέσα από το βίο του διασώζεται το περιστατικό της θαυματουργικής επέμβασής του για τη σωτηρία της Βασιλοπούλας της Αλαγίας από έναν αιμοσταγή και ανθρωποφάγο δράκοντα.

Συγκεκριμένα στην Ανατολική Επαρχία της Αττάλειας και στην πόλη Αλαγία βασίλευε ένας χριστιανομάχος βασιλιάς, ο Σέλβιος. Έξω από τα τείχη της πόλης του είχε παρουσιαστεί ένας φοβερός δράκοντας, ο οποίος κατέτρωγε τους πάντες και τα πάντα. Κι ενώ ο Σέλβιος αλλεπάλληλες φορές με το στρατό του προσπάθησε να τον εξοντώσει, δεν τα κατάφερε. Συμβουλευόμενος τους ιερείς των ειδώλων πως θα πετύχουν τον εξαφανισμό του δράκοντα, εκείνοι τον παρότρυναν πως θα πρέπει ο κάθε κάτοικος της πόλης να στέλνει το παιδί του να θυσιαστεί στα “δόντια του δράκοντα”. Το τι επακολούθησε δεν περιγράφεται, η τραγικότητα στο μεγαλείο της. Να όμως που ήρθε και η σειρά της κόρης του. Ο Βασιλιάς αδυνατούσε να το κάνει πράξη. Δεν μπορούσε όμως να κάνει διαφορετικά και ο ίδιος συνόδευσε τη κόρη του έξω από τα τείχη. Και πράγματι η μικρή Βασιλοπούλα κάθισε σε ένα σημείο και περίμενε να βγει το θηρίο.

Παράλληλα εκείνον τον καιρό ο άγιος Γεώργιος επέστρεφε με το στράτευμά του από μια εκστρατεία στην Καππαδοκία. Και από θέλημα Θεού πέρασε από το σημείο που βρισκόταν η Βασιλοπούλα. Βλέποντάς την να κλαίει και να είναι τρομαγμένη, τη ρώτησε την αιτία. Κι εκείνη του διηγήθηκε τα όσα τους είχαν συμβεί με τον δράκοντα. Τότε εκείνος της είπε: “Μόνο πίστεψε στο Χριστό και θα δεις τη δύναμη του Θεού “.Εκείνη με μια φωνή του απάντησε: “Πιστεύω Κύριέ μου με όλη μου την

ψυχή και με όλη μου την καρδιά”. Ο άγιος αφού προσευχήθηκε στο Θεό, συνάντησε το θηρίο και κάνοντας το σημείο του Σταυρού το ημέρεψε. Πρόσταξε δε τη Βασιλοπούλα να το δέσει με τη ζώνη της και να το φέρει δεμένο μπροστά σε όλη την πόλη. Πράγματι αυτό έγινε και μετέπειτα ενώπιον όλων το σκότωσε με το ακόντιό του. Μετά τη νίκη του αγίου Γεωργίου επί τον δράκοντα, όλοι πίστεψαν στο Χριστό και βαπτίστηκαν χριστιανοί, ακόμη και ο Βασιλιάς με τη μονάκριβη κόρη του. Ευχαρίστησαν με αυτό τον τρόπο τον Θεό για τη μεγάλη ευεργεσία Του προς αυτούς.

Ο άγιος μεγαλομάρτυρας Γεώργιος αναδεικνύεται με το θαύμα αυτό όντως “των αιχμαλώτων ελευθερωτής”, όπως μας διακηρύσσει το απολυτίκιό του. Διασώζει την πόλη Αλαγία από την αιχμαλωσία και το θανατικό που έσπειρε εκείνος ο φοβερός δράκοντας. Με τη βοήθεια του Θεού και το σημείο του Σταυρού πέτυχε την οριστική απαλλαγή τους από αυτό το αιμοβόρο θηρίο, μα κυρίως με την ακράδαντη πίστη του στο Λυτρωτή Χριστό. Λίαν εύστοχα ο ιερός υμνογράφος θα παρομοιάσει τον άγιο Γεώργιο με τον προφητάνακτα Δαβίδ, ο οποίος παρά την ανθρώπινη αδυναμία του, κατόρθωσε να νικήσει μονομιás τον γίγαντα Γολιάθ. Θα υπογραμμίσει χαρακτηριστικά: “Νέος ὤφθης ἐν πολέμοις ἱκανὸς τῇ χειρὶ, ἄλλος Δαυὶδ ἀνδρεῖος, ὥς γὰρ αὐτὸς Γολιᾶθ τὸν ἀντίπαλον καὶ σύ, νίκας....”(τροπάριο εκ της α’ ωδῆς του κανόνος του ὁρθρου).

Όμως μπροστά σε αυτό το παράδειγμα του δημοφιλούς αγίου Γεωργίου, οφείλουμε και εμείς να μετρήσουμε τις πνευματικές μας δυνάμεις. Και σήμερα υπάρχουν “δράκοντες” που καλείται ο χριστιανός ν’ αντιμετωπίσει νικηφόρα. Καταρχάς ο μεγαλύτερος όλων είναι ο “δράκοντας” του εγωισμού, της ρίζας των παθών του ανθρώπου. Εξουδετερώνοντάς τον με την αγία ταπείνωση κάποιος όχι μόνο πνευματικά ασκείται, αλλά και ελκύει όλο και περισσότερο τη Χάρη του Θεού στη ζωή του, αφού “ταπεινοῖς δίδωσι χάριν”(Ιακ. 4,6). Επίσης ένας άλλος “δράκοντας” είναι ο άκρατος υλισμός σε συνδυασμό με μια αγχωτική καταναλωτική μανία. Πόσοι μπροστά στην πλεονεξία δεν υποκλίνονται, ενώ παραμελούν την ψυχική τους καλλιέργεια; Ξεχνούν ότι η ύλη είναι φθαρτή, ενώ η ψυχή αθάνατη. Εγκαταλείπουμε εύκολα τα άφθαρτα και παρασυρόμαστε στα μάταια του κόσμου αυτού. Επιπλέον ένας άλλος δράκοντας είναι η σύγχρονη τεχνολογική εξέλιξη που δύσκολα μπορεί να ημερέψει ο σύγχρονος άνθρωπος στην καθημερινότητά του. Πλέον οι διαπροσωπικές σχέσεις τείνουν να εκμηδενιστούν. Η κοινωνία των προσώπων έχει διαταραχθεί από την εικονική πραγματικότητα. Πώς άραγε ο χριστιανός υπερβαίνει αυτή την αντι-πνευματική κατάσταση; Και τέλος υπάρχει ο “παμπόνηρος δράκοντας”, ο διάβολος που ανακατεύεται στις ζωές των ανθρώπων, όταν αυτοί του αφήνουν χώρο. Ο άγιος Γεώργιος τον εξολόθρευσε πολλές φορές, εμείς άραγε ενεργοποιούμε τα πνευματικά μας όπλα (προσευχή, νηστεία κ. λ. π.) για την εξόντωσή του από τη ζωή μας;

Έλεγε ο άγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης: “Όσο περισσότερο ζεις την κοσμική ζωή, τόσο περισσότερο άγχος κερδίζεις. Μόνο κοντά στο Χριστό κανείς ξεκουράζεται και βρίσκει ανάπαυση και σωματική και ψυχική.” Είθε με τη βοήθεια του Θεού καθημερινώς να εξολοθρεύουμε τους “δράκοντες” της ζωής μας, όταν αυτοί απειλούν διαρκώς την πνευματικής μας ύπαρξη. Γένοιτο!

Picture 073